

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι παρακάτω ιστορίες είναι αληθινές και αποτελούν προσωπικά βιώματα των προπονητών που τις μοιράστηκαν μαζί μας. Τα ονόματα είναι διαφορετικά για ευνόητους λόγους.

Παίζω, αλλά θέλω να παίζω με αυτούς που θεωρώ καλύτερους

Σε κάποια ακαδημία μιας από τις ιστορικότερες ομάδες της Ισπανίας, το προπαιδικό τμήμα της μετά από 14 αγώνες έχει 42 βαθμούς. Στο ρόστερ της ομάδας υπάρχουν 15 ποδοσφαιριστές. Οι αγώνες είναι 7x7. Η φιλοσοφία της ομάδας είναι να επιλέγει τους ποδοσφαιριστές της ευρύτερης περιοχής και να τους προτείνει, με τη συγκατάθεση των γονιών τους φυσικά, να αγωνιστούν, αν το επιθυμούν, για τα χρώματα της ομάδας τους.

Βασικός σκοπός της ακαδημίας είναι να βελτιώνει τις τεχνικές, τακτικές και ψυχικές ικανότητες του κάθε ποδοσφαιριστή με απώτερο σκοπό την αγωνιστική βελτίωση της ομάδας. Με άλλα λόγια: *Προτείνουμε στους καλύτερους να έρθουν στην ομάδα μας. Αν αποφασίσουν να έρθουν, γιατί πιστεύουμε σε αυτούς, θα τους βελτιώσουμε, με την υποστήριξη πάντα των κατάλληλων προπονητών. Έτσι θα βελτιωθεί η απόδοση της ομάδας, κάτι που είναι ο απώτερος σκοπός της ομάδας, καθώς το όνομά της αποτελεί τον ποδοσφαιρικό «καθρέφτη» της περιοχής.*

Μετά από 14 παιχνίδια ο Φερνάντο είναι ο 4ος σε χρόνο συμμετοχής. Οι δύο προπονητές της ομάδας κρατάνε στατιστικά στοι-

χρεία με τον χρόνο συμμετοχής του κάθε ποδοσφαιριστή. Πρόκειται για έναν πολύ καλό κεντρικό χαφ με πολύ καλή πάσα, καλά τελειώματα, ο οποίος υστερεί λίγο σε ταχύτητα. Μια μέρα μετά την προπόνηση ο ποδοσφαιριστής λέει στον προπονητή του ότι θέλει να του μιλήσει. Πράγματι, μετά την αποχώρηση των υπόλοιπων ποδοσφαιριστών, αναφέρει στον προπονητή του ότι δεν αισθάνεται καλά στην ομάδα. Δεν αισθάνεται χρήσιμος. Ο προπονητής εκπλήσσεται με αυτή την άποψη του ποδοσφαιριστή και του εξηγεί ότι όλοι οι ποδοσφαιριστές είναι χρήσιμοι και ότι όλοι οι ποδοσφαιριστές έχουν τις ίδιες ευκαιρίες. Τον ρωτάει αν έχει κάποιο πρόβλημα στις προπονήσεις ή στους αγώνες με τους συμπαίκτες του ή τους προπονητές του. Ο μικρός ποδοσφαιριστής απαντάει ότι δεν έχει πρόβλημα με κανέναν ποδοσφαιριστή, ούτε με τους προπονητές του. Φαίνεται κάπως πιο ήρεμος και ο προπονητής θεωρεί το θέμα λήξαν και ότι πρόκειται για μια κακή μέρα του ποδοσφαιριστή στην προπόνηση.

Δύο εβδομάδες αργότερα, πριν την έναρξη ενός τουρνουά, ο πατέρας του Φερνάντο λέει στον προπονητή ότι θέλει να μιλήσει μαζί του. Αναφέρει στον προπονητή ότι ο γιος του δεν είναι ικανοποιημένος στην ομάδα. Θεωρεί ότι το τεχνικό τιμ δεν τον σέβεται και τον βάζει να αγωνίζεται με τους πιο αδύναμους συμπαίκτες του κατά τη διάρκεια του αγώνα, με αποτέλεσμα ο Φερνάντο να πρέπει να κάνει αυτά που του ζητάει ο προπονητής και ταυτόχρονα να διορθώνει μέσα στον αγώνα τα λάθη των υπόλοιπων συμπαίκτων.

Ο προπονητής μετά τη συζήτηση με τον ποδοσφαιριστή έλεγξε τα στατιστικά του ποδοσφαιριστή και είδε ότι ήταν 4ος σε χρόνο συμμετοχής. Ξεκίνησε βασικός σε 8 από τα 14 παιχνίδια. Και ο μέσος όρος συμμετοχής του ήταν 40 λεπτά σε αγώνες διάρκειας 70 λεπτών.

Ο συγκεκριμένος ποδοσφαιριστής ήταν ο εκτελεστής σε πολλές στημένες φάσεις (ο εκτελεστής αλλάζει ανάλογα με τις συνθήκες του αγώνα) και γενικά θεωρείται σημαντικός για την ομάδα.

Ο προπονητής σε πρώτη φάση εξήγησε στον γονιό ότι ο όρος καλοί και κακοί ποδοσφαιριστές δεν είναι όρος που χρησιμοποιούν οι ίδιοι. Για τους προπονητές δεν υπάρχουν καλοί και κακοί, καλύτεροι και χειρότεροι, δυνατοί και αδύνατοι ποδοσφαιριστές.

Κάθε ποδοσφαιριστής είναι μοναδικός και έχει διαφορετικά χαρακτηριστικά. Ρώτησε τον γονιό αν είχε παράπονο από τον χρόνο συμμετοχής του γιού του ή από τον ρόλο του στην ομάδα. Ο γονιός απάντησε ότι δεν είχε πρόβλημα με τον χρόνο αλλά επανέλαβε ότι, όταν παίζει ο γιος του, οι υπόλοιποι συμπαίκτες του είναι κατώτεροι ποιοτικά από τον ίδιο και συνεπώς εκείνος δεν αισθάνεται καλά, δηλαδή αισθάνεται πιο πιεσμένος.

Στη συγκεκριμένη ομάδα πραγματοποιούνται αλλαγές κάθε 10-15', με αποτέλεσμα τα λεπτά για τον ποδοσφαιριστή με τον μικρότερο χρόνο συμμετοχής να είναι 25' και ο μέσος όρος στα 35' σε αγώνα διάρκειας 70'.

Ο γονιός ανέφερε ότι σκέφτεται να πάρει τον γιο του και να τον πάει στην ομάδα της κωμόπολης από την οποία προέρχεται, ώστε ο γιος του να αισθάνεται πιο χρήσιμος και να παίζει χωρίς πίεση.

Άρα σε αυτή την περίπτωση δεν έχουμε να κάνουμε με την κλασική, πλέον, περίπτωση του γονιού που παραπονιέται επειδή ο γιος του δεν παίζει. Έχουμε περάσει πλέον στο επίπεδο οι γονείς να κατηγοριοποιούν τα παιδιά σε καλά και κακά και να απαιτούν ο γιος τους να παίζει με τα παιδιά που αυτοί θεωρούν καλά, θεωρώντας δεδομένο ότι ο γιος τους είναι καλός. Ειδάλλως θα φύγουν από την ομάδα. Ο κάθε γονιός επικεντρώνεται μόνο στον γιο του. Η έννοια της ευγενούς άμιλλας, της συνεργασίας, της συναδελφικότητας, της ΟΜΑΔΑΣ είναι λέξεις που μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα μπροστά στα ΕΓΩ του παιδιού του συγκεκριμένου γονέα. Ο προπονητής επικεντρώνεται σε 15 ποδοσφαιριστές. Συνεπώς είναι πρακτικά αδύνατο να είναι όλοι ευχαριστημένοι. Αυτό είναι κάτι που δυστυχώς δεν καταλαβαίνουν οι γονείς.

Πόσοι γονείς έχουν πάει στον καθηγητή των μαθηματικών και του ζήτησαν να μη σηκώσει τον γιο τους για μάθημα, γιατί οι εξισώσεις πρώτου βαθμού είναι πολύ εύκολες για αυτόν ή το πυθαγόρειο θεώρημα είναι πολύ δύσκολο; Κανένα. Κάτι τέτοιο θα ήταν αδιανόητο.